

Chương 8

Cuộc Hội Ngộ Đáng Sợ

Bên ngoài mây đen giăng kín trời, sấm chớp âm âm, mưa rơi như trút nước, trong phòng lại thấp nền sáng rực, ba người chúng tôi ngồi quây quanh bàn.

Tôi nhìn Lý Nghiên nghiêm túc nói: “Mấy ngày trước ta đã đi gặp công chúa, từ hôm nay trở đi, cô phải hoàn thành những yêu cầu của ta trong thời gian ngắn nhất?”

Lý Nghiên gật đầu nói: “Xin được chỉ giáo.”

Tôi chỉ vào giá sách bên tay trái: “Bên này là Tôn Tử binh toàn văn tổng cộng 7,476 chữ, chia thành Thủy kế, Tác chiến, Mưu công, Quân hình, Binh thế, Hư Thật, Ân Thanh, Cửu biên, Hành quân, Địa hình, Cửu địa, Hỏa công, Dụng gian, tổng cộng mười ba thiên, ta muốn cô học thuộc tất cả. Hôm nay những việc chúng ta làm chính là “thủy kế”, chiến trường của cô là chốn hoàng cung thâm hiểm, cô sẽ phải tranh đấu với hoàng đế và các mỹ nhân khác, trận chiến này tuy không có khói lửa nhưng nguy hiểm đổ máu cũng sẽ không thua kém gì chiến tranh giữa quốc gia với quốc gia. Bệ hạ mười sáu tuổi lên ngôi, năm nay ba mươi sáu tuổi, chính là cái tuổi mà mọi thứ đều lên đến đỉnh điểm của một người đàn ông, văn tài võ công đều xuất sắc, hành sự vô cùng khôn lường, có lúc lạnh lùng hà khắc, có lúc lại tế nhị đa tình. Vương thái hậu mẫu thân của người trước khi gả cho tiên đế đã sinh một đứa con gái cho nhà họ Kim, đến bản thân thái hậu cũng không dám nhắc đến, nghe nói sau khi biết chuyện bệ hạ vẫn tự mình đi tìm người chị cùng mẹ khác cha này rồi sắc phong tên hiệu cho cô ta, bất chấp lời can gián của các đại thần.”

Lý Nghiên nhìn chăm chăm vào từng cuốn sách thẻ tre trên giá, một lúc sau, chậm chậm và kiên định gật đầu: “Hoàng đế là kẻ thù mà ta muốn chinh phục, lại cũng là đồng minh duy nhất mà ta có thể dựa dẫm, đây là cuộc tâm chiến giữa nam và nữ. Ta từ trước đến giờ chưa có kinh nghiệm gần gũi với đàn ông, trong khi bệ hạ đã trải qua không ít, trong trận tâm chiến này, nếu ta đánh mất trái tim mình tức là ta thua, phải không?” Tôi khẽ thở dài, chỉ vào giá sách phía bên phải: “Đây là *Hoàng đế Nội kinh*, *Tổ nữ chân kinh*, *Thập vạn*, *Hợp âm dương phương*, *Thiên hạ chí đạo đàm*.”

Lý Nghiên ngạc nhiên hỏi: “Hoàng đế nội kinh” hình như là điển tịch y học, mấy cuốn kia ta đều chưa bao giờ nghe đến, ta phải học cả y nữa sao?”

Tôi nói: “Lúc nhan sắc suy tàn cũng là lúc tình yêu phai nhạt, chúng ta không thể chống lại việc lão hóa, nhưng có thể có sức đề kháng đến chậm hơn. Cuốn Hoàng đế Nội kinh miêu tả chi tiết sinh lý của nữ giới, người có thể đọc để tham khảo cách điều dưỡng cơ thể mình. Nhưng chuyện quan trọng hơn là...” Tôi hắng giọng, chăm chú nhìn xuống mặt bàn, nói: “Chuyện quan trọng hơn cả chính là, nhưng sách còn lại đều giảng về... giảng về.” Hồng cô từ đầu đến giờ vẫn ngồi yên lặng bên cạnh, mỉm cười nói thay tôi: “Giảng về “thuật phòng the, “đạo tiếp âm?””

Tôi và Lý Nghiên đều đỏ ửng mặt, Lý Nghiên cũng nhìn xuống mặt bàn, lí nhí hỏi tôi: “Tiểu Ngọc, cô đọc rồi à?”

Tôi lúng túng đáp: “Đâu có.” Nghĩ đến thôi là tim đã muốn nhảy ra khỏi lồng ngực rồi.

Thư tịch vốn là thứ rất hiếm, những cuốn này lại càng chẳng đâu bán. Hồng cô tuy có nghe nói đến, bảo tôi đi tìm, nhưng thật ra bản thân bà cũng chưa bao giờ đọc, chỉ nói với tôi ở thành Trường An chắc chỉ có những nhà vương hầu quý tộc mới thu thập mấy cuốn sách này. Tôi nghĩ lưu trữ sách vở đầy đủ nhất không đâu hơn được cung đình, vạn bất đắc dĩ đành phải đi tìm Hoắc Khứ Bệnh.

“Làm phiền người giúp ta tìm một ít sách.” Tôi cúi đầu mắt nhìn chằm chằm vào chiếc chiếu đang ngồi.

Hoắc Khứ Bệnh nằm nghiêng người trên sạp, thờ ơ hỏi: “Sách gì? Chắc không phải lại sách binh pháp nữa chứ?”

Tôi càng cúi gằm mặt nói lí nhí như tiếng muỗi vo ve: “Không phải?”

Hoắc Khứ Bệnh băn khoăn hỏi: “Hôm nay nàng làm sao thế? Có chuyện gì mà không thể thẳng thắn nói mau ra? Ặm Ặm ừ ừ mãi.”

Tôi hít một hơi thật sâu, nói chậm rãi: “Là... là chuyện ấy... sách về... về chuyện nam nữ... nam nữ...”

“Cái gì?” Hoắc Khứ Bệnh giật mình bật dậy, sững sờ nhìn tôi. Đầu tôi vẫn cúi rất thấp, ánh mắt tập trung nhìn vào mặt chiếu, không dám lên tiếng nữa, chỉ cảm thấy đến cổ cũng nóng hừng hực, chắc mặt mũi đã đỏ rực như mây hồng rồi.

Hắn chợt nghiêng đầu cười rộ lên, vừa cười vừa nói: “Chuyện ấy? Chuyện ấy là chuyện gì? Ta nghe không hiểu nàng đang nói gì. Nàng nói lại rõ ràng cụ thể xem nào?”

Tôi lập tức đứng dậy muốn bỏ đi: “Không tìm thì thôi!”

Hắn liền kéo tay áo của tôi, cười hỏi: “Nàng tìm để mình đọc hay cho người khác đọc?”

Tôi không dám nhìn hắn, vẫn đứng quay lưng lại, cúi đầu nói: “Cho người khác đọc?”

Hắn bật cười nói: “Mấy quyển sách kiểu này chỉ e trong cung cũng là độc bản, đầu tiên phải tìm người sao chép, mấy ngày nữa ta sẽ mang sang cho nàng. Nàng cũng đọc thử xem, về sau sẽ rất có ích, có chỗ nào không hiểu, ta có thể...” Hắn còn chưa dứt lời, tôi nghe được hắn đã đồng ý giúp liền giật tay áo lại nhanh chóng rời đi.

Tôi và Lý Nghiên đều cúi đầu ngồi im lặng, Hồng cô liếc nhìn rồi cười: “Hiếm khi thấy hai người lúng túng thế này. Bình thường các muội hành sự luôn tinh minh trầm ổn, bây giờ lại lúng túng đến nỗi một câu cũng không nói ra hồn. Lý Nghiên, đây mới chỉ là bắt đầu, những việc cần phải làm vẫn còn rất nhiều.”

Lý Nghiên khẽ nói: “Muội sẽ đọc hết, đa tạ Hồng cô quan tâm.”

Hồng cô gật đầu cười cười: “Ta còn đến phường kỹ nữ trả giá cao mời mấy cô nương tinh thông thuật này nhất trong thành Trường An về giảng bài cho muội. Giờ học ta sẽ cho người kê bình phong ngăn cách, một mặt không để bọn họ biết đang giảng bài cho ai, mặt khác muội có thể một mình ngồi nghe, không phải ngượng ngùng, cứ mặc sức suy nghĩ.” Mặt Lý Nghiên đỏ ửng như tុ máu, chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

Hồng cô hết nhìn Lý Nghiên lại quay sang nhìn tôi, cười tà mị, tựa như hết sức hài lòng khi nhìn thấy chúng tôi lúng túng: “Ngọc nhi, hay là muội cũng cùng học với Lý Nghiên đi! Đẳng nào thì sớm muộn cũng sẽ cần.”

Thấy tôi nghiêng đầu trừng mắt nhìn, Hồng cô bật cười nói: “Ta nói sai gì nào? Chẳng lẽ muội về sau trong lòng không có người đàn ông nào à? Hai người không thể...”

Hồng cô hôm nay lại thích đùa dai. Không muốn cho bà nói hết, tôi vội ngắt lời: “Hồng cô, muội vẫn còn mấy lời muốn nói riêng với Lý Nghiên?” Hồng cô vội ngừng cười đùa, đứng dậy đi ra.

Tôi đặt chiếc gương đồng trước mặt Lý Nghiên: “Mẫu thân cô dạy cô ca múa, dạy cô đi đứng hành động thế nào cho mỹ lệ yêu kiều, nhưng bà ấy đã bỏ sót một số điều. Ánh mắt cô có thể rất xinh đẹp đáng yêu, có thể ẩn giấu nỗi hận thâm kín, có thể lạnh lẽo thâm thiết, có thể âu sầu thương cảm, nhưng không thể lãnh đạm, càng không thể lạnh như mũi dao. Nếu đến ta cô cũng không thể giấu được, thì làm sao giấu được hoàng đế? Cô hãy về quê thăm ruộng, ngắm xem

ánh mắt của các cô gái nông thôn mười sáu mười bảy tuổi trông như thế nào, quan sát thật kỹ càng ánh mắt ấy, rồi xem lại ánh mắt của chính mình. Ta cũng không phải là một cô gái mười sáu mười bảy tuổi bình thường nên chuyện này không giúp được, cô phải tự học hỏi thôi?”

Lý Nghiên im lặng một lúc rồi nói: “Ta nhất định sẽ học được.”

Tôi nói: “Mẫu thân không cho cô khóc, nhưng từ nay trở đi, ta muốn cô khóc, muốn cô bất kỳ lúc nào cũng đều có thể rơi lệ, không phải chỉ là khóc, mà phải khóc sao cho thật đẹp, thật thanh tú, khóc như hoa lê dầm mưa, hải đường dầm sương. Nghe đồn lúc bệ hạ đưa Vệ Tử Phu vào cung, vì Thần hoàng hậu đương thời không đồng ý, vì ngại thế lực của mẫu thân Trần A Kiều là án Đào trưởng công chúa, hơn một năm liền bệ hạ không gặp mặt Vệ Tử Phu, về sau khi gặp lại, Vệ Tử Phu khóc xin bệ hạ cho nàng xuất cung. Ta tin cô đã biết câu chuyện này từ lâu, kết quả là sao chúng ta cũng biết rồi. Nước mắt và nụ cười đều là vũ khí của cô, cô cũng phải suy nghĩ kỹ xem làm sao để sử dụng chúng?”

Lý Nghiên hít một hơi thật dài rồi gật đầu.

Tôi lặng im nghĩ ngợi một lúc thấy không còn thiếu sót gì nữa: “Đại khái là có mấy chuyện đây, những việc còn lại nhìn chung khá đơn giản, hằng ngày lúc nào rảnh chúng ta lại ngồi ôn lại những chuyện của bệ hạ từ lúc người còn bé đến giờ, tuy cô sớm đã nghe qua, nhưng lần này cô có thể nghe lại để nhớ kỹ hơn, kết hợp với việc đọc binh pháp có thể suy xét kỹ càng tính tình của bệ hạ.

Lý Nghiên nghe xong liền đứng dậy, cẩn thận chỉnh đốn lại y phục, quỳ xuống trình trọng hành lễ vái lạy tôi. Tôi muốn đỡ nàng dậy, nhưng nàng nắm lấy tay tôi nói: “Xin hãy để ta làm cho trọn lễ, vì tương lai cô sẽ phải quỳ xuống hành lễ với ta còn long trọng hơn, chỉ là căn phòng này không xứng đáng với tâm tư của cô hôm nay.” Tôi rút tay lại, thản nhiên nhận lễ của nàng.

...

Quả kim ngân đã chín vừa mới được đưa tới, theo lời thợ làm vườn dặn dò, gieo hạt giống xuống khoảnh vườn nhỏ tôi mới dọn ra, mùa xuân sang năm sẽ nảy mầm. Tôi muốn đợi ngày hoa nở sẽ mời huynh ấy tới ngắm hoa, huynh sẽ đến chứ? Tôi cũng nên trồng ở Thạch phủ một ít nhỉ? Huynh ấy đối với tôi tốt lắm, mỗi một câu hỏi của tôi, huynh ấy đều cẩn thận trả lời, yêu cầu của tôi, chỉ cần không có quan hệ tới Thạch Thuyền, huynh ấy cũng đều thỏa mãn. Nhưng rốt cuộc là huynh để tôi ở vị trí nào trong lòng huynh? Có đôi khi tôi có thể cảm nhận được huynh ấy càng lúc càng gần, tôi đang muốn đưa tay chạm vào, huynh ấy lại đột nhiên rời khỏi tôi, vì sao thế?

...

Tôi dùng bút, trầm lặng suy nghĩ, đúng thế! Vì sao thế?

Chẳng lẽ tôi phải vĩnh viễn thăm dò đoán mò cảm xúc của chàng? Lấy chiếc hộp trúc ra, tôi cắt mảnh vải lụa vào trong, rồi đứng dậy đi ra khỏi phòng ngủ.

Trong thư phòng, Lý Nghiên đang ngồi đọc sách dưới ánh đèn, tôi đứng ở cửa ra vào một lúc sau nàng ta mới giật mình nhận ra, ngẩng đầu nhìn tôi: “Muốn cùng ta đọc sách không?” Tôi lắc đầu, đi vào phòng ngồi đối diện với nàng.

Tôi nói: “Ta muốn rủ cô đi gặp Lý sư phụ hỏi một chuyện.”

Lý Nghiên nói: “Chuyện gì Chuyện gì của ca ca ta cũng biết, hỏi ta cũng được mà, có khi lại thấy dễ chịu hơn.”

Tôi mân mê ống tay áo đáp: “Tâm tư của nam giới nên để nam giới trả lời, phụ nữ không dò đoán chính xác được trái tim đàn ông đâu, hơn nữa ca ca của cô còn đang..?” Tôi nhìn Lý Nghiên rồi lè lưỡi trêu, “Có đi cùng ta không?”

Lý Nghiên cười nói: “Được phép làm biếng, sao mà lại không đi.” Nói rồi gặp sách đứng dậy. Tôi vừa khóa cửa phòng vừa nói: “Đợi cô đi rồi, thanh lý hết đồng đồ này, thế là khỏi phải sợ phiền phức gì?” Mặt Lý Nghiên ửng đỏ ngượng ngùng.

Tôi tự nhiên cảm thấy tò mò, nắm lấy tay nàng vừa đi vừa thì thầm hỏi: “Rốt cuộc cô đã học đến đâu rồi?” Lý Nghiên đẩy tôi ra, chỉ chăm chăm bước đi cho nhanh, nhưng tôi nhanh chân bắt kịp, kéo tay nàng lắc lắc: “Nói đi, nói đi mà!”

Lý Nghiên lí nhí đáp: “Nếu cô muốn biết đến thế thì tự mình đến nghe giảng xem sao, như thế là biết được rồi còn gì?”

Tôi cố nén nhưng vẫn bật cười: “Ta việc gì phải phí công thế! Ta đã học chỉ học thứ tinh hoa nhất luôn, đợi cô học xong rồi kể lại với ta là được.”

Lý Nghiên giật tay tôi ra: “Cô đúng là không biết xấu hổ! Nhà chồng còn chưa biết là ai mà đã nghĩ đến mấy chuyện này. Bị người ta biết chắc chắn cô sẽ không gả được cho ai?” Tôi hừ một tiếng, không thèm đáp lại.

Hai người im lặng bước đi một lúc, Lý Nghiên liền khoác tay tôi nói: “Tuy cô không biết cụ thể mình bao nhiêu tuổi nhưng chắc không hơn kém ta bao nhiêu, đừng dự định cả đời chỉ làm kinh doanh, cũng nên có những dự tính khác cho cuộc sống nữa. Cô không có cha mẹ thay mình thu xếp, bản thân lại không lo lắng, chẳng lẽ cứ ngồi đợi mình già đi theo năm tháng hay sao? Ta chưa gặp chủ nhân Thạch phảng bao giờ, nhưng ta để ý thấy cô đối với người ấy có vẻ rất ân cần, nghĩ kỹ ắt là có khác thường, nếu tuổi tác phù hợp, người ta lại chưa vợ, thì cô đừng ngại...”

Tôi giờ tay khẽ véo hai má nàng: “Cô nương nhà người giỏi lắm, tự mình muốn lấy chồng nên bây giờ cũng không thích nhìn người khác an nhàn tự tại.”

Lý Nghiêh hừ một tiếng: “Làm ơn mắc oán.”

Chúng tôi vừa bước vào cửa thì Phương Như cũng đang đi ra, nhìn thấy chúng tôi, bèn cúi đầu lí nhí: “Muội đến thỉnh giáo Lý sư phụ về một khúc nhạc.”

Tôi ngẩng đầu cười cười: “Ta đã hỏi gì đâu, sao cô vội vàng giải thích thế? Hình như là hơi...” Lý Nghiêh khẽ véo khuỷu tay tôi, cúi chào Phương Như rồi kéo tôi tránh đường, đưa tay mời Phương Như đi trước.

Phương Như hơi cúi mình hành lễ với tôi rồi vội vã rời đi.

Tôi chun mũi nhìn Lý Nghiêh: “Còn chưa phải là đại tẩu của cô cơ mà! Toi ta rồi, về sau được cô nâng đỡ, trong nhà này lại có một thái hậu rồi?”

Lý Nghiêh trừng mắt nhìn tôi: “Ca ca ta và Phương Như đều là người ôn hòa nho nhã, ai vô duyên vô lại như cô.”

Lý Diên Niêh ở trong phòng hỏi vọng ra: “Tiểu muội về đây à?”

Lý Nghiêh đáp: “Là muội ạ! Đại ca, có cả Ngọc nương nữa!”

Lý Diên Niêh nghe thấy liền lập tức ra nghênh đón.

Lý Diên Niêh rót cho tôi một chén nước trắng, nhún nhường nói: “Tôi không uống trà, chỉ có nước trắng, nên cũng chỉ có nước trắng tiếp khách?”

Lý Nghiêh hi hi cười nói: “Đại ca, cô ấy nói có chuyện muốn hỏi huynh!”

Lý Diên Niêh ôn hòa nhìn tôi, yên lặng đợi tôi mở lời trước. Tôi cúi đầu, ngón tay vô thức vẽ mấy vòng tròn trên bàn: “Người trong cung có dễ ứng đối không?”

Lý Diên Niêh nói: “Vì được Bình Dương công chúa dẫn vào nên mọi người đều đối xử với tôi rất hòa nhã”

Tôi nói: “Nghe nói bệ hạ nghe Lý sư phụ đàn xong đã thưởng rất hậu.”

Lý Diên Niêh cười nhạt: “Chỉ ban cho tôi một vài thứ thôi, sao có thể nói là thưởng rất hậu được.”

Tôi nói: “Sư phụ thấy sống ở đây ra vào cung có tiện không?”

Lý Diên Niêh chưa kịp trả lời, thì Lý Nghiêh đã chen lời: “Kim Ngọc, rốt cuộc cô muốn hỏi gì? Chẳng lẽ còn định hỏi ca ca ta hằng ngày ăn những gì?”

Lý Diên Niêh đưa mắt cho tiểu muội, lại nhẫn nại đáp: “Đi lại đã có xe ngựa, rất tiện.”

Tôi nâng chén lên uống một ngụm nước, rồi đặt chén xuống bàn, ngẩng đầu nhìn Lý Diên Niên: “Chuyện là thế này, có một người tình cảm kín đáo, cũng thích âm nhạc, có một cô gái muốn đem tâm sự trong lòng thổ lộ với người kia, nhưng không biết rốt cuộc trong lòng người ấy nghĩ gì, nên cô gái không dám nói thẳng. Theo Lý sư phụ, làm sao để vừa biểu lộ tâm tư của cô gái, vừa có thể khiến người ta dễ chấp nhận tình cảm?”

Lý Diên Niên ngậy người một lúc, cúi đầu im lặng suy nghĩ. Lý Nghiên ngồi một bên tóm lấy tay áo của ca ca, ôm bụng cười rộ lên, tôi mặc kệ nàng, chỉ chăm chăm nhìn Lý Diên Niên.

“Kim Ngọc, cô cũng thật là buồn cười, *Tôn Tử Binh Pháp* của cô đâu? Mấy đạo lý dài lòng lê thê của cô đâu rồi? Bây giờ đến chuyện này mà cũng phải đi hỏi người khác. Hóa ra cô là kẻ chỉ biết bàn việc binh trên giấy, chẳng khác gì Triệu Quát, ta phải suy xét kỹ lại mấy lời cô căn dặn ta xem rốt cuộc có khả năng áp dụng không mới được.”

Tôi nhìn Lý Nghiên, bình tĩnh nói: “Ta không coi chuyện này là một trận chiến, vì ngay từ đầu tâm lòng ta đã mở rộng sẵn, ta không hề phòng vệ, ta không sợ chàng tiến vào, chỉ e chàng không muốn tiến vào mà thôi. Ở đây không có lý trí lạnh lùng, chỉ có trái tim.”

Lý Nghiên ngưng tiếng cười, ngời thẳng người nhìn tôi một lúc rồi cúi đầu làm thinh. Lý Diên Niên nghiêng đầu nhìn tiêu muội như vừa nghĩ ra điều gì, nhất thời trong phòng chợt trở nên im ắng tĩnh lặng.

Phải một lúc sau Lý Diên Niên mới nhìn tôi cười áy náy: “Tôi là người dạy nhạc, chỉ có thể dùng âm nhạc để truyền tải tiếng lòng, muốn vậy trước tiên cần phải thổi được một khúc nhạc cho tốt đã, tôi nghe Phương... nghe người ta nói Ngọc nương đã học thổi sáo rồi?”

Lý Diên Niên vừa nói vừa lấy chiếc sáo ra thổi một đoạn, tôi chăm chú lắng nghe. Lý Diên Niên thổi xong nói: “Tiêu muội cũng biết thổi sáo đấy, tuy thổi không hay lắm nhưng miễn cưỡng có thể dạy được người khác. Hai người hay ở cùng nhau, có thể nhờ tiêu muội dạy Ngọc nương.”

Tôi gật đầu cười, cái gọi là nói “không hay lắm của Lý Diên Niên đối với người bình thường ắt hẳn phải là rất hay.”

Lý Nghiên đột nhiên bật dậy, chẳng nói chẳng rằng bỏ ra ngoài. Tôi chấp tay vái Lý sư phụ, rồi bảo y không phải tiễn chân, rồi xoay người đuổi theo sau Lý Nghiên.

Trong phòng không thắp đèn, chỉ có ánh trăng cuồn cuộn tràn vào. Lý Nghiên quay mặt hướng ra ngoài cửa sổ, cả người chìm trong ánh trăng, dáng

cô độc như trăng sáng trên trời kia, tuy thần thái, rất xinh đẹp trong sáng như trăng, nhưng lại toát lên vẻ cô đơn tĩnh lặng.

Tôi đứng ở cửa nói: “Nếu bây giờ người hỏi hận còn kịp đấy, cùng lắm là đắc tội với Bình Dương công chúa, nhưng ta có thể gỡ được chuyện đấy.”

Lý Nghiên đứng yên bất động, nhẹ nhàng nói: “Ta rất ghen tị với cô, cô sống tự do như thế, có thể làm việc mình muốn làm, theo đuổi niềm vui của chính mình.”

Tôi ngắt lời: “Bây giờ cô cũng đang làm việc cô muốn làm mà, có ai bắt ép cô đâu.”

Lý Nghiên nói: “Nhưng tự bản thân ta bắt ép ta. Kim Ngọc, cô không hiểu được đâu, ta cũng hy vọng cô vĩnh viễn không phải ném trái cảm giác tự ép buộc bản thân thế này.”

Tôi không biết nên nói gì để an ủi nàng ta, lặng im một lúc rồi mới tiếp lời: “Hôm nay cô đi nghỉ sớm đi. Ngày mai lại tiếp tục?” Nói xong liền xoay người chậm rãi rời đi, tâm tình trầm lắng hẳn xuống, đột nhiên Tiểu Đào đang bay trên không lao vù xuống đậu vào vai tôi. Tôi vừa thấy dưới chân nó có cuộn vải nhỏ liền vui trở lại, vội vã chạy nhanh về phòng.

...

Công chúa được thị nữ đó bên cạnh, vừa đi vừa hỏi: “Người sáng sớm hỏi phủ công chúa có rừng trúc không, cầu xin bôn cung cho phép người dùng rừng trúc, vì sao phải đặc biệt thu xếp ở đó.”

“Có hai nguyên nhân, thứ nhất, mỹ nhân cũng giống như hoa, phong thái khác nhau, có người như mộc lan tươi đẹp phú quý, có người như thu cúc thanh cao đạm nhạt, cũng có người như hải đường mộc mạc yêu kiều động lòng người, hoa khác nhau nên ắt có cách ngắm hoa khác nhau, chỉ như thế mới có thể chiêm ngưỡng hết vẻ đẹp độc đáo của từng loài hoa được.”

“Thứ hai, thế nhân ai cũng dễ nhớ tới ấn tượng đầu tiên, nếu cảm thấy mềm yếu đáng thương thì về sau trong lòng ắt sẽ tràn đầy thương tiếc, nếu cảm thấy cao quý thanh tú, ắt cũng sẽ nảy lòng tôn kính. Vì thế lần đầu gặp nhau rất quan trọng, nếu đã có thiên thời địa lợi giúp đỡ thì đương nhiên không thể lãng phí.” Lần đầu tiên nghe Hồng cô giảng giải đạo lý này, tôi và Lý Nghiên đều hết sức ngạc nhiên, cuối cùng mới hiểu tại sao mấy vị công tử thiếu gia kia không hề đoái hoài gì đến kiều thê mỹ thiếp ở nhà, mà chỉ ngày ngày lui tới chốn phường hát, lầu xanh, thủ đoạn cám dỗ, mị hoặc thế này, nhất định các cô gái bình thường khó mà nghĩ tới được.

Giải thích xong, tôi lập tức được dẫn đi xem rừng trúc.

Vừa khéo đúng lúc mặt trời đang lặn, tầng tầng lớp lớp mây hồng bao phủ bầu trời phía Tây, ảm áp vô cùng, càng về phía Đông sắc hồng càng nhạt đi, dần dần hòa vào sắc trời xanh biếc tịch mịch kia, rừng trúc trong sáng chiều tà cũng hơi ửng lên sắc đỏ hây hây, trong quang sáng ấy vẫn là vẻ rậm rạp xanh tươi của lá cây.

Lý Nghiên quay lưng về phía chúng tôi, người tựa vào cây trúc, dáng đứng rất đẹp.

Công chúa chăm chú nhìn bóng dáng ấy một hồi rồi mới thấp giọng hỏi: “Là người bảo cô ta làm thế à?”

“Không phải ạ, dân nữ chỉ dặn cô ấy đứng đợi trong rừng trúc, cũng không nói thêm gì, thậm chí còn không nói với cô ấy là công chúa muốn gặp ở đây. Mọi chuyện không thể không chuẩn bị, nhưng nếu tận lực quá mức để dân xếp có khi lại thành thừa thãi.”

Công chúa khẽ thở nói: “Chỉ một tấm lưng mà đã khiến người ta phải suy tưởng miên man, muốn được nhìn dung mạo nàng, nhưng cũng sợ bị thất vọng, dung mạo của cô ta ngàn vạn lần không được thua kém dáng điệu kia, tâm thái thấp thỏm bồn chồn thế này đích thực không thể có nêu triệu kiến cô ta ở trong nhà.”

Tôi chỉ hơi nhoẻn miệng cười không nói gì, công chúa ngẩng nhìn thêm lát nữa rồi mới giơ tay ra hiệu bảo thị nữ đứng yên tại chỗ, tự mình chậm chậm bước về phía rừng trúc. Tiếng bước chân làm kinh động Lý Nghiên, nàng ta giật mình quay đầu, miệng nở một nụ cười, một tay chỉ về phía mặt trời lặn định nói gì đó, chợt nhìn rõ người đến là ai, nàng ta thoáng kinh hoảng, lập tức cúi lạy công chúa.

Công chúa vội nói: “Đứng dậy rồi hãy nói?” Lý Nghiên quỳ gối dập đầu một cái rồi mới từ từ đứng dậy.

Vóc dáng nàng như tôn thêm vẻ đẹp cho trúc, vạt váy xanh xõa trên mặt đất, trên đầu chỉ cài một chiếc trâm ngọc xanh biếc, ngoài ra không còn một món nữ trang nào cả. Công chúa lại ngẩng nhìn Lý Nghiên lần nữa, nghiêng đầu nhìn tôi cười: “Đích thị là mỹ ngọc, lại còn là tuyệt thế mỹ ngọc “Hòa thị bích”. Bồn cung vừa rồi bị dung mạo của người làm cho giật mình kinh hãi, trong lòng không muốn người phải quỳ xuống chút nào.”

Tôi nhìn Lý Nghiên, những việc mà ta có thể làm chỉ có thể này thôi, từ giờ trở đi mọi chuyện cô phải dựa vào chính mình. Ánh mắt cả hai chạm vào nhau, rồi cùng không biến sắc mà dịch chuyển ra hướng khác.

Lúc đi xe ngựa có hai người, lúc về xe chỉ còn một người, vừa mới vào nhà, Lý Quảng Lợi đã vội vã chạy ra đón: “Công chúa có hài lòng với tiểu muội

không?” Tôi khẽ gật đầu, hấn liền vung tay vẩy lung tung, hét âm lên sung sướng.

Lý Diên Niên vẫn đứng im dưới tán cây, tựa như không hề động đậy gì từ lúc chúng tôi rời khỏi nhà. Trời đã ngả tối, không nhìn rõ được sắc mặt y, chỉ thấy lúc y vừa nhìn thấy tôi gật đầu chọt ra sức đâm mạnh vào thân cây bên cạnh. Lý Quảng Lợi giật mình hét lên: “Đại ca.” Phương Như không biết từ đâu đi tới, muốn đến gần nhưng lại dừng bước đứng yên một chỗ.

Tay Lý Diên Niên hơi trầy xước, máu chảy ra. Tôi nhìn Phương Như đưa tay ra ý bảo cô qua đây, rồi nhìn Lý Quảng Lợi nói: “Người quay về trước đi!” Lý Quảng Lợi nhìn ca ca thăm dò một lúc rồi lớn tiếng gọi, nhưng chỉ thấy Lý Diên Niên đứng bất động, nên đành từng bước vừa đi vừa quay đầu nhìn rồi chậm chậm rời hẳn.

Mặt Phương Như hơi ửng đỏ, cô dùng khăn tay giúp Lý Diên Niên lau vết máu, nhẹ nhàng phủi đi mấy mảnh vỏ cây dính trên vết thương. Lý Diên Niên nhìn tôi nói: “Có lẽ việc ta hối hận nhất đời này chính là đến Lạc Ngọc phường.” Tôi nhìn Phương Như, đáp lại: “Không phải tất cả đều là chuyện xấu chứ?” Ánh mắt Lý Diên Niên nhìn khuôn mặt Phương Như thoáng vẻ dịu dàng nhưng lúc nhìn sang tôi thì lạnh lùng như băng rồi: “Tuy tiêu mọi nói đây là thứ mọi ấy muốn, đều là chủ ý của mọi ấy, nhưng ta vẫn không thể không căm ghét người, người làm ta thật sự thất vọng, người tham vinh hoa phú quý đến vậy sao? Không may mắn tiếc nuối hy sinh đời của một người con gái sao?”

Tôi điếm tĩnh cười: “Muốn căm ghét oán hận ta xin cứ tự tiện. Nhưng dù gì thì Lý Nghiên cũng đã đặt chân lên con đường không điếm quay đầu lại rồi, mặc cho người tán thành hay phản đối cũng đều phải giúp đỡ cô ấy, dùng tất cả tài hoa của người mà giúp đỡ cô ấy.”

Bỏ lại Lý Diên Niên tro ra như tượng gỗ, tôi xoay người rời đi, chọt thấu hiểu mấy lời lúc Lý Nghiên nắm tay tôi nhòa lệ nói, có rất nhiều chuyện không thể giải thích được, cũng không có cách giải thích.

Về đến phòng đã thấy Hồng cô đang ngồi trên sập đợi, tôi ngồi xuống đối diện, bà hỏi: “Mọi chuyện thuận lợi chứ?”

Tôi gật đầu: “Lý Nghiên lần này thật sự phải cảm ơn tử nhiều, tử dàn dựng khung cảnh màn gặp gỡ quả nhiên lay động được công chúa, làm người đã gặp không ít mỹ nhân như Công Chúa phải thất thần, mấy lý lẽ về thưởng người như thưởng hoa có lẽ sớm đã làm công chúa động lòng rồi, công chúa khẳng định sẽ tận lực khiến cho lần đầu Lý Nghiên tiếp kiến bệ hạ cũng sẽ tuyệt đối phi thường.”

Hồng cô che miệng mỉm cười: “Lăn lộn chốn phong trần nửa đời người, mấy chuyện tai nghe mắt thấy toàn là đấu sắc so dáng, nếu chỉ luận những chuyện

này, con gái nhà lành làm sao vượt qua được chúng ta? Bây giờ chỉ còn xem Lý Nghiên thôi, không biết cô ta định làm sao tiếp kiến bệ hạ.”

Tôi yên tĩnh ngồi xuống một lúc, chợt bật dậy lấy chiếc khăn tay màu xanh Hồng cô đưa hôm nọ, ngấm thân dây leo quấn thành hình chữ “Lý trong lòng khẽ thở dài một tiếng, nhắc khăn lên đốt trước đầu ngọn nến, nhìn nó từng chút từng chút một cháy đỏ rực lên, sau đó chuyển thành màu đen, rồi màu xám, lúc tia lửa suýt chạm vào tay, tôi vội thả lỏng ngón tay, góc khăn cuối cùng vẫn cháy đỏ đỏ hồng hồng rơi xuống mặt đất, nhanh chóng biến thành tro bụi, không thể nhận ra nguyên dạng nữa.

...

Tôi cảm thiệp mời trong tay ngấm nghĩa, ngờ vực hỏi: “Hồng cô, tỷ nói xem tại sao công chúa mừng thọ lại mời chúng ta đến?”

Hồng cô vừa soi mình trước gương trang điểm vừa nói: “Chắc là vì có mặt Lý Nghiên, có vẻ Lý Nghiên tuy chưa tiến cung nhưng đã rất được lòng công chúa. Thời trẻ ra vào cửa phủ vương hầu cũng là chuyện bình thường, không ngờ đến hôm nay vẫn có cơ hội làm khách quý phủ công chúa, thật phải đa tạ Lý Nghiên.”

Thấy tôi ngồi im lặng, trầm mặc suy nghĩ, Hồng cô cười nói: “Đừng nghĩ nữa, đến nơi rồi khắc sẽ biết. Mau mau thay y phục rồi trang điểm đi?”

Tôi lắc đầu cười: “Tỷ trang điểm đẹp là được, muội chỉ chọn một bộ nào đơn giản, đeo thêm chút trang sức, không bắt nã là được rồi.”

Hồng cô hơi chau mày, có vẻ muốn nói gì đó, nhưng tôi đã ngắt lời luôn: “Lần này nghe muội đi?” Hồng cô thấy vẻ mặt kiên định của tôi, bất đắc dĩ đành gật đầu.”

Yến tiệc bày bên hồ, mấy chiếc bàn kê dọc theo bờ hồ. Hoa viên được bố trí thành từng cụm rực rỡ, chỗ đèn đuốc sáng trưng chính là chỗ ngồi của chủ tiệc, hiện giờ vẫn để trống, còn vị trí của chúng tôi là ở phía cuối cùng của dãy bàn tiệc, một nửa khuất trong bóng tối. Bốn phía sớm đã đông người ngồi, giờ mọi người đều đang cười nói, giữa tiếng người ồn ào huyền ảo không có một ai quan tâm đến chúng tôi.

Hồng cô nhìn kỹ quanh, mặt mày tuy vẫn nở nụ cười nhưng trong ánh mắt đã có chút thất vọng. Tôi vui vẻ cười cười, cầm chén trà lên thưởng thức. Đợi rồi lại đợi, đến khi uống hết cả một ấm trà, tất cả âm thanh ồn ào náo nhiệt đột nhiên im bật, chúng tôi vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, thì thấy mọi người đều đã quỳ xuống. Tôi và Hồng cô đưa mắt nhìn nhau rồi cũng quỳ xuống theo.

Khi thấy hai người đàn tiên sóng đôi đi đầu, tôi còn chưa kịp nhìn rõ, người người đã hô to: “Bệ hạ vạn tuế, vạn vạn tuế, hoàng hậu thiên tuế, thiên thiên tuế.” Tôi vội vã làm theo đám người cũng dập đầu vái lạy.

Sau một phen nháo nhào, mọi người đều ngồi xuống, Hồng cô lúc này đã lấy lại được hứng thú, nhìn tôi đầy vẻ căng thẳng, tôi bật cười: “Đợi xem xem?”

Vì ngồi trong góc khuất nên có thể an tâm to gan xem xét đánh giá mọi người xung quanh, hoàng đế Đại Hán mà cha và Y Trĩ Tà đã vô số lần nhắc đến ngồi ngay ngắn chủ trì yến tiệc. Vẫn nhớ năm ấy tôi từng hỏi Y Trĩ Tà: “Hắn trông có đẹp trai hơn huynh không? Ý Trĩ Tà lúc ấy chưa trả lời tôi, phải bao nhiêu năm sau tôi mới có thể tự mình trả lời câu hỏi này. Hoàng đế tuy trông đã khá xuất chúng so với nam nhân bình thường nhưng vẫn không đẹp trai bằng Y Trĩ Tà, khí thế so với Y Trĩ Tà lại lộ ra nhiều nét phô trương hơn, dù gì thì Y Trĩ Tà mà tôi biết cũng là lúc chưa lên làm thiên vu, giờ hắn như thế nào rồi nhỉ?”

Hồng cô khẽ kéo tôi, thì thầm bên tai trêu chọc: “Sao tự nhiên muội lại rầu rầu sắc mặt tròn mắt ngắm bệ hạ rồi ngậy người ra thế? quả tướng mạo bất phàm nhỉ, không phải muội hối hận đấy chứ...” Tôi giận dữ trừng mắt nhìn bà, chuyển mắt sang nhìn về hoàng hậu, chột giật nảy mình. Người ấy mang vẻ đẹp của nước, từ khuôn mặt đến thân thể đều hết như làn nước, nhu hòa như nước, thanh tĩnh như nước, thanh tú như nước, tất cả đều hội tụ trên thân thể bà. Dưới vầng sáng của ánh đèn, trông bà như ánh trăng sáng trên mặt nước hồ Thiên Trì, mỹ lệ đến kinh người. Đây nào phải đóa hoa đã tàn chứ. Có những vẻ đẹp sẽ không vì thời gian trôi đi mà phai màu.

Hồng cô khẽ thở dài: “Đây chính là nữ nhân trong các nữ nhân, chẳng trách năm đó. Đậu thái hậu nắm quyền trong triều, bệ hạ buồn bực u uất bất đắc chí liền một lòng mê luyến nàng ta, đến nỗi không ngại vì nàng mà đắc tội với Trần hoàng hậu và trưởng công chúa.”

Tôi gật gật đầu, lòng chột cảm thấy chua xót khó tả, không dám nhìn Vệ hoàng hậu thêm, vội đưa mắt tránh đi.

Bình Dương công chúa ngồi phía dưới hoàng đế, bên cạnh một người đàn ông thân hình cường tráng, dung mạo ôn hòa, chắc là Vệ Thanh đại tướng quân. Người ta thường nói gặp mặt không bằng nghe danh, Vệ đại tướng quân đứng như tôi tưởng tượng, thân hình lực lưỡng mạnh mẽ, khí chất hết sức ôn hòa. Bình Dương công chúa và hoàng đế cười nói, Vệ đại tướng quân và Vệ hoàng hậu lại chỉ mỉm cười nhẹ nhàng lắng nghe, phần lớn không hề thấy hai người bọn họ nói chuyện gì, tỷ lệ hai người toát lên khí chất tương đối giống nhau.

Hoàng thân quốc thích và trọng thần quyền quý yến tiệc linh đình, cười nói không dứt, có vẻ hết sức huyên náo, nhưng không ai rời mắt khỏi hoàng đế, âm thầm lưu ý từng cử động của người, theo dõi từng lời nói, tiếng cười hay phản

ứng của người, một mặt xu nịnh hoàng đế, một mặt thì lại tranh giành, cầu xé lẫn nhau, lời lẽ khi thì đàn áp lẫn nhau, lúc lại cố ý lấy lòng. Chỉ duy nhất Hoắc Khứ Bệnh cúi đầu chăm chú uống rượu ăn cơm, thỉnh thoảng mới ngẩng đầu lên, ánh mắt lãnh đạm, không chút quan tâm đến mọi chuyện xung quanh, không giao tiếp với người khác, mà nhìn chung cũng không có ai dám giao tiếp với hắn, từ lúc tiệc bắt đầu đến giờ, chỉ có một nam tử tầm hai mươi hai hay hai mươi ba tuổi đến cùng ly cùng Hoắc Khứ Bệnh, Hoắc Khứ Bệnh chỉ mỉm cười đáp lại một chén.

Tôi nhìn chàng trai kia hỏi: “Hắn là ai thế?”

Hồng cô thờ dài đầy tiếc nuối: “Đấy chính là Tam lang của Lý gia, Lý Cẩm.”

Thần sắc của tôi vẫn không thay đổi, quả như lời Hồng cô, đây là một nam nhân văn võ vẹn toàn, xuất thân từ thế gia vọng tộc, cửa cao nhà rộng, cử chỉ cũng rất quý phái, có nét phong lưu tao nhã của văn nhân, khuôn mặt lại không hề thiếu bản sắc, của kẻ làm tướng, thấp thoáng ẩn hiện vẻ phóng khoáng hào sảng.

Hồng cô thì thầm bên tai tôi giới thiệu một loạt những người tham gia yến tiệc: “... Người mặc y phục tím kia là Công Tôn Hạ, tỳ phu của hoàng hậu nương nương và Vệ đại tướng quân, được phong làm Khinh xa tướng quân, tổ tông là người Hung Nô nhưng về sau đã quy thuận theo Hán triều...”

Bên phía chủ yến tiệc, không rõ công chúa và hoàng đế nói những gì, tiếng cười nói tự nhiên im bất, Hồng cô cũng lập tức ngưng lời. Không lâu sau, Lý Diên Niên từ từ bước ra. Tài đánh đàn quán tuyệt thiên hạ của Lý Diên Niên người người trong thành Trường An đều đã biết, nhưng thật sự được nghe tiếng đàn của y thì chỉ có một vài, phía cuối bàn tiệc chỗ này lập tức có người khẽ buột miệng thán phục. Lý Diên Niên hướng về hoàng đế và hoàng hậu hành lễ vái lạy rồi ngồi sang một bên, có thị nữ dâng đàn đến, đặt trước mặt y. Mọi người hiểu là y sắp biểu diễn, ai nấy đều nín thở tập trung lắng nghe.

Lý Diên Niên có đôi phần hờ hững, nhẹ nhàng hạ tay xuống phím đàn, nhưng vẫn chưa dạo thành khúc nhạc, bầu không khí tĩnh lặng làm ai nấy đều giật mình thảng thốt: “Hồng cô liếc nhìn tôi, tôi liền lắc đầu ý bảo không phải vội. Lý Diên Niên tựa như đang hít một hơi thật sâu, sắc mặt vẫn thế, hai tay giơ lên vuốt xuống dây đàn nhưng vẫn không có khởi âm, chỉ là một chuỗi thanh âm chông chát nối tiếp ào ra hết như thác nước trút xuống từ trên cung. Tiếng đàn từng đợt từng đợt, đợt sau nối tiếp đợt trước cứ thế mà nhanh dần lên, làm tim người ta đập loạn cả nhịp, chỉ muốn lánh đi, nhưng lại bị tiếng nhạc tóm lấy, không thể thoát được, đến mức một người lãnh đạm như Hoắc Khứ Bệnh cũng phải ngẩng đầu nhìn Lý Diên Niên, vênh tai lắng nghe.

Sau một tràng dài những âm thanh gấp gáp, tiếng nhạc đột nhiên chậm lại, rồi một tiếng sáo vang lên trên nền tiếng đàn đệm, nhẹ nhàng trong trẻo, thu hút

những người trong lòng bị tiếng đàn dồn ép đến rối loạn hướng về phía có tiếng sáo.

Gió đêm chậm chậm thổi, vàng trăng sáng treo lơ lửng trên nền trời, nước dập dờn trầm bổng như sóng. Ánh trăng lan tỏa trên mặt nước, sắc hồ sắc trời hòa làm một. Một tấm bè gỗ theo gió trôi tới, một cô gái cầm sáo thổi quay lưng về phía mọi người. Dưới ánh trăng mờ mờ, tà váy của nàng khẽ bay, dáng người mảnh mai vừa có nét bất khuất kiên cường, lại vừa có vẻ thanh tú mềm mại. Nét đẹp mềm mại lôi cuốn lòng người, khiến người ta nảy sinh lòng thương tiếc, nhưng lại quá cao quý khiến người ta không dám lại gần.

Thâm tâm mọi người đều đã an bình trở lại, trong lúc đang yên tĩnh thường thức tiếng sáo, thì tiếng sáo lại hạ xuống, rồi tiếng đàn vang lên, âm thanh đan xen dồn dập như thúc giục, rồi dần dần ôn hòa, ung dung hơn, một lúc sau, tấm bè gỗ đã chậm rãi trôi tới giữa hồ.

Lúc này đám người đã không mấy may quan tâm đến tiếng đàn hiếm khi được nghe của Lý Diên Niên nữa, ai nấy đều chăm chú dõi theo cô gái trên tấm bè gỗ kia. Lý Nghiên xoay người hướng về phía hoàng đế và hoàng hậu cúi người hành lễ, đám người bàng hoàng há miệng ngơ ngẩn, giữa ánh trăng sáng mịt mùng ấy, họ đều cảm thấy cô gái này chắc chắn cực kỳ xinh đẹp, nhưng vẻ đẹp ấy bị tấm mạng che lại, có gang thép nào cũng không thể nhìn rõ, nên trái tim đập càng nhanh, càng loạn. Lý Nghiên hành lễ xong, liền vung ống tay áo lên trước, nhảy lên theo tiếng nhạc, từ trên bè gỗ bay lướt trên mặt nước.

Cả yến tiệc vang lên những tiếng kêu kinh ngạc, có người đánh rơi chiếc chén đang cầm trên tay vỡ choang, có người thì làm rơi đôi đũa, đến cả tôi cũng giật mình, nhìn chằm chằm Lý Nghiên không chớp mắt, nhất thời không hiểu sao nàng ta có thể ung dung, uyển chuyển đứng trên mặt nước như vậy.

Bước đi trên sóng, đạp trăng nhảy múa, dải lụa tung bay, vạt áo phát phơ, khiến người ta có cảm giác nàng là vị thần nữ trên mặt nước, dáng tiên lả lướt nên mới có thể đi đến tự nhiên trên mặt hồ, chân đạp sóng nước, cùng bóng trăng vui đùa. Mọi người ai nấy đều lộ vẻ chấn động, ngưỡng mộ, thần thái mê mẩn. Tiếng đàn của Lý Diên Niên đột nhiên cất cao gấp rút, Lý Nghiên vung tay ném dải lụa màu nguyệt bạch lên, chúng nhân ngẩng đầu nhìn về phía dải lụa bay lượn trên lưng chừng không, tiếng đàn không ngờ lại phối hợp một cách kỳ diệu với dải lụa lả lướt múa lượn trên không trung, khiến trái tim mọi người cũng dập dềnh lên xuống theo mảnh lụa, hồn nhiên cúi đầu chỉ kịp thoáng thấy một bóng hình xinh đẹp rơi xuống mặt trăng nơi đáy nước. Bóng trăng vỡ tan rồi hợp lại, giai nhân đã khó tìm, chỉ còn lại bóng trăng sóng nước, cùng bầu không tĩnh lặng.

Có lẽ người bình tĩnh lại sớm nhất là Hoắc Khứ Bệnh, Vệ tướng quân và tôi, trong khi mọi người vẫn ngây ra nhìn chằm chằm vào mặt hồ, tôi quay đầu nhìn

về phía hoàng đế, chợt thấy Hoắc Khứ Bệnh và Vệ tướng quân cả hai đều đang nhìn Vệ hoàng hậu, nhưng Vệ hoàng hậu chỉ nhoẻn miệng cười, chăm chú nhìn mặt hồ, khóe mắt tựa như đã ngẩn lệ. Tôi đột nhiên không muốn quan sát nét mặt hoàng đế nữa, cúi thấp đầu xuống. Hồng cô khẽ chạm vào cánh tay tôi, ý muốn tôi nhìn Lý Cẩm. Chỉ thấy nét mặt Lý Cẩm đầy vẻ kinh ngạc pha lẫn ngưỡng mộ, không kim được mà ngả người về phía trước.

Trong không khí tĩnh lặng như tờ, hoàng đế đột nhiên bảo Bình Dương công chúa: “Trẫm muốn triệu kiến cô gái này.” Hồng cô lập tức nắm chặt lấy tay tôi, nhìn tôi cười, tôi khẽ gật đầu.

Tay Lý Cẩm khẽ run run, rượu trong chén đã đổ hết vào vạt áo, hấn ngay người ra một lúc, ánh mắt tiu nghỉu thất vọng nhanh chóng biến mất, sau đó lại nói nói cười tự nhiên như cũ.

Bình Dương công chúa mỉm cười cúi mình bẩm báo: “Bệ hạ sớm đã nói là muốn triệu kiến rồi, hôm qua Lý Diên Niên đàn khúc nhạc “Nghiêng nước nghiêng thành” cho người nghe, nàng ấy chính là giai nhân được nhắc đến trong bài?”

Hán Vũ Đế vui mừng bật cười, nói với giọng như thể đang tự giễu mình: “Trẫm đến mặt mũi nàng ra sao còn chưa nhìn rõ, vậy mà đã cảm thấy nàng rất xứng đáng với bốn từ “nghiêng nước nghiêng thành,” nàng ấy làm sao có thể nhảy múa trên mặt nước.”

Bình Dương công cười đáp: “Bệ hạ thử đoán xem?”

Hoàng đế nhìn lại mặt hồ lần nữa, “Có phải dưới mặt hồ có đặt cọc gỗ?”

Công chúa vỗ tay cười vang: “Ta bận rộn mấy ngày hôm nay tốn công tốn sức chuẩn bị, không ngờ lại bị bệ hạ một câu chỉ ra luôn.” Tất cả trọng thần đều sực tỉnh ngộ, nhìn bệ hạ đầy thán phục, chỉ không biết bao nhiêu phần là thật, bao nhiêu phần là giả. Hoắc Khứ Bệnh vẫn cầm chén rượu thông thả thưởng thức, thần sắc thản nhiên.

Một buổi dạ tiệc mà cả khách và chủ đều hết sức vui vẻ, hoặc nên nói là hoàng đế hết sức vui vẻ, sự vui mừng ấy đã hòa vào đám đông. Tôi và Hồng cô đứng trong góc khuất đợi mọi người đi được một lúc rồi mới dắt tay nhau đi về.

Hồng cô mặt mũi rạng rỡ, còn tôi lại không thể vui vẻ được, rất nhiều việc hiểu được là một chuyện, tận mắt chứng kiến việc đó xảy ra lại là một chuyện khác, năm ấy Vệ hoàng hậu cũng từng tại phủ này vì một khúc ca mà được hoàng đế chú ý, đêm nay lại là một cô gái khác lặp lại kỳ tích xưa trước mặt nàng, khi hoàng đế ngắm nhìn Lý Nghiên dưới ánh đèn, liệu người có nhớ đến lần gặp gỡ Vệ Tử Phu nhiều năm trước.

Hồi bé, tôi thích nhất là tham gia yến hội, cảm thấy không khí vô cùng rạo rức, ai ai cũng đều cực kỳ vui vẻ, lúc nào có thiên vu ở đây thì lại càng rôm rả chuyện trò, có nhiều lúc cha không muốn đi, tôi vẫn nũng nịu đeo bám đòi đi bằng được. Hôm nay được tham gia yến tiệc của hoàng đế Hán triều mới thật sự thấu hiểu vẻ lạnh lẽo buồn tẻ ẩn đằng sau phồn hoa phú quý.

Tôi tự nhiên rất nhớ cha, trong lúc tâm tư ảo não hình ảnh của Cửu gia chợt hiện lên trong tâm trí, tự nhiên rất muốn đến thăm Cửu gia, muốn ngắm nhìn hình bóng ấm áp của Cửu gia dưới ánh đèn. Một ngọn đèn, một người, một căn phòng bình an ấm áp. “Hồng cô, tở lên xe về nhà trước đi! Mọii muốn tự mình đi loanh quanh một lát.”

Hồng cô nhìn kỹ tôi rồi dịu dàng nói: “Đi đi! Đừng nghĩ nhiều quá, không phải Lý Nghiên thì cũng sẽ có người khác, thế gian này đàn ông càng bạc tình thì phụ nữ càng si mê, Vệ hoàng hậu là người thông minh, nàng ấy sẽ biết làm sao để sống yên ổn.”

Ánh trăng trải dài trên con đường đất, ánh bạc dịu dàng như rót xuống những mái nhà, thỉnh thoảng nghe đâu đó có tiếng chó sủa càng tôn thêm nét tĩnh mịch của màn đêm. Tôi đang đi dọc con đường thì một chiếc xe ngựa phi nhanh qua trước mặt rồi bỗng dừng lại, Hoắc Khứ Bệnh từ trong xe nhảy xuống, nhìn tôi chăm chú hỏi: “Sao nàng lại ở đây? Vừa nãy nàng cũng ở tiệc mừng sinh nhật công chúa cơ mà?” Tôi nhẹ nhàng gạt đầu, hấn lạnh lùng nói: “Thật sự phải chúc mừng nàng rồi?”

Tôi cảm môi không biết nói gì, chỉ cắm cúi đi tiếp, hấn xoa tay bảo phu xe về trước, rồi lặng lẽ đi theo bên cạnh tôi. Tôi vốn định bảo hấn đi về, nhưng nhìn thấy thần sắc hấn lúc này, lại chẳng thể nói được gì, chỉ im lặng đi tiếp.

Tiếng bánh xe ngựa từ từ xa dần rồi mất hút, đêm tối cũng như chúng tôi hết thảy đều lặng im, trên đường chỉ nghe thấy tiếng bước chân của hai người, từng bước từng bước một.

Hoắc Khứ Bệnh nhìn về phía trước rồi nhẹ nhàng nói:

“Có một số việc hiểu là một chuyện, tận mắt chứng kiến việc đó xảy ra lại là một chuyện khác”

Tôi thấp giọng nói: “Ta biết, nếu trong lòng người không thoải mái thì cứ mắng mỏ ta vài câu đi.”

Hấn nghiêng đầu nhìn tôi rồi lắc đầu cười: “Dù trong lòng có tức giận đi nữa thì bây giờ cũng hết rồi, hiếm khi thấy nàng ngoan ngoãn nghe lời thế này, huống hồ chuyện này ta vốn đã lường trước, chỉ là không ngờ sự xuất hiện của Lý Nghiên lại được sắp đặt thận trọng kỹ lưỡng đến thế, vừa tấn công đã giành chiến thắng.” Hấn thở dài, chậm rãi nói tiếp: “Lý Nghiên đơn giản chỉ là thấu

hiểu đạo lý dụng binh, biết để cho Lý Diên Niên gảy một khúc nhạc lay động tâm tư bệ hạ trước, lại vì là tiệc mừng sinh nhật công chúa nên có thể không bị triệu kiến ngay lập tức, khiến người chỉ có thể si mê trong lòng. Lại vì ra tay trước, nên chiếm được tiên cơ, giả sử đợi đến lúc bệ hạ triệu kiến mới xuất hiện thì đã trở thành thế bị động, thiên thời địa lợi đều không ngờ lại có thể được như ý đến thế, tiết mục tôi nay quả thật rất xuất sắc?”

Ánh trăng rất đẹp, trải dài trên đường, nhưng tôi vẫn chỉ có thể nhìn rõ một phần của con đường trước mắt, phía cuối con đường dài dằng dặc này có gì, tôi nhìn không ra. Lý Nghiên và Lưu Triệt lần đầu gặp gỡ, vừa hữu ý mà cũng vừa vô ý, Lý Nghiên toàn thắng, nhưng về sau sẽ thế nào. Hai người cứ thế đi trong im lặng, nhìn lối đi, Hoắc Khứ Bệnh đưa tôi về Lạc Ngọc phường, rẽ vào một con đường khác phía trước bỗng nhiên ánh đuốc sáng trưng, từ xa đã nhận ra ba chữ “Thiên Hương phường” trên dãy đèn lồng. Có vài người từ trong Thiên Hương phường đi ra, mấy cô nương hàng đầu của Thiên Hương phường không ngờ cũng đích thân ra tận cửa tiễn khách. Tôi bất giác đưa mắt quan sát kỹ hơn mấy người khách vừa ra khỏi cửa, trong lòng chợt chấn động, hai chân tự nhiên mềm nhũn suýt chút nữa thì ngã khuỵ xuống, Hoắc Khứ Bệnh vội giơ tay ra đỡ lấy. Tôi không dám tin vào mắt mình, nhìn lom lom về phía trước, không thể nào! Làm sao lại thế được? Hắn làm sao có thể xuất hiện giữa phố xá Đại Hán cơ chứ?

Hắn mặc y phục người Hán, đứng dưới những chuỗi đèn lồng đỏ, áo bào gấm trắng, mũ ngọc bích, dưới ánh đèn thấp thoáng dáng vẻ nho nhã, quý phái. Vì là người Hồ, góc cạnh ngũ quan của hắn rất rõ nét, anh tuấn như được khắc bằng lưỡi dao, chỉ có thần sắc lạnh lùng khác thường, như tuyết rơi tích tụ cả nghìn năm, lạnh băng đông cứng cả người lại, khiến ánh đèn vốn ấm áp kia từ lúc hắn xuất hiện cũng nhuốm vẻ lạnh lẽo. Giữa vòng vây của các nữ tử xinh đẹp và mọi người, hắn lại như một kẻ cô tịch đứng trên đỉnh núi tuyết, một mình lạnh lẽo. Hóa sau khi lên làm thiên vu hắn đã trở thành như thế này, nơi chân mày không còn vẻ ấm áp, còn đâu hình ảnh một vị vương gia phong nhã, tay ôm người đẹp tươi cười cười bạch mã.

Trong khoảnh khắc ấy thân thể tôi không thể cử động, miệng không thể nói, chỉ ngây người ra nhìn mấy người bọn hắn đi về phía mình, đột nhiên tôi giật mình sợ hãi, trong một thoáng thảng thốt, tựa như một lần nữa trở lại sa mạc cùng Ư Thiên, chỉ thấy mình phải nhanh chóng bỏ chạy, nhanh chóng lẩn trốn. Tôi lập tức xoay người, đưa mắt nhìn khắp xung quanh, thấy hai bên đều là phòng ốc san sát, không có chỗ nào mà ẩn. Thấy tôi muốn bỏ chạy, Hoắc Khứ Bệnh giữ chặt cánh tay tôi hỏi: “Nàng sợ gì thế?”

Nghe thấy tiếng bước chân đã đến phía sau lưng mình, tôi nhất thời bối rối hoảng hốt, bỗng nhiên lao vào lòng Hoắc Khứ Bệnh, ôm lấy hắn, vùi mặt tựa vào vai hắn. Hắn giật mình ngớ ra, rồi chậm chậm giơ tay lên ôm tôi, khẽ nói bên tai tôi: “Đã có ta ở đây, thành Trường An không ai dám hại nàng đâu.”

Có ai đó bật lên tiếng cười hào sảng, tặc lưỡi thở dài nói: “Các cô nương thành Trường An cũng thật là nhiệt tình. Hào sảng không kém các... các cô nương ở Tây Vực chúng ta, nhìn bóng lưng kia có vẻ giống...”

Tay Hoắc Khứ Bệnh hơi nhúc nhích, tôi vội túm chặt vào sau lưng hắn, hắn rút tay lại.

Một tiếng ho khẽ, lời nói của hán tử dừng lại giữa chừng, một giọng nói vừa quen vừa lạ vang lên: “Túc hạ xin lượng thứ, gia tộc hôm mếp thiếu suy nghĩ, không có ý khinh bạc cợt nhả gì cả, chỉ vì đến từ Tây Vực, quen tính cởi mở thẳng thắn.”

Thân mình tôi vẫn không thể kìm được run lên bần bật, hắn đang đứng sau lưng tôi, tôi cứ tưởng mình vĩnh viễn không phải gặp lại hắn nữa, chẳng ngờ nhiều năm trôi qua, tôi và Y Trĩ Tà lại hội ngộ giữa phố lớn trong thành Trường An.

Nếu tôi đột nhiên ra tay, liệu hắn có chết dưới tay tôi không? Không thể nào, tại một nơi như thế này, dựa vào thân phận hiện tại của hắn, tùy tùng đi theo khẳng định đều là cao thủ, vả lại, công phu của hắn vốn đã cao cường nhất Hung Nô.

Nhưng rốt cuộc là công phu của tôi không đủ, hay là thâm tâm tôi không đành lòng?

Hoắc Khứ Bệnh ra sức ôm chặt tôi hơn, tựa như muốn dùng hành động để nói với tôi rằng, mọi chuyện đã có hắn, thanh âm lạnh lùng của hắn vang lên: “Tốt nhất là các vị hãy biến khỏi tầm mắt ta ngay.”

“Đồ không biết điều, ngươi...”

“Ừm?” Y Trĩ Tà nhẹ nhàng nói một tiếng, vẻ mặt tức giận bùng bùng của hán tử kia đã biến mất, cung kính nói: “Tiểu nhân đáng chết.”

“Đã làm phiền hai vị, chúng ta sẽ đi ngay.” Giọng nói của Y Trĩ Tà lạnh nhạt cất lên, lời nói vừa dứt, tiếng bước chân đã theo sau.

Đột nhiên giọng nói dịu dàng của ai đó vang lên: “Chủ nhân nhà ta đã lịch sự xin lỗi người, người lại ăn nói thô lỗ, uống cho cái vò ngoài đẹp mã, thật sự khiến người ta thất vọng.”

Hoắc Khứ Bệnh đột nhiên ôm tôi xoay mấy vòng, có tiếng may mũi kim sắt rớt xuống đất leng keng, Hoắc Khứ Bệnh rõ ràng đã nổi giận, muốn đẩy tôi ra. Tôi ôm chặt hắn hơn, lí nhí cầu cứu: “Để cho bọn họ đi đi, cầu xin người, cầu xin người..?”

“Đóa nhi, nàng làm gì thế?” Giọng của Y Trĩ Tà tuy bình thản nhưng tôi có thể nghe thấy sự tức giận trong đó.

Đóa nhi? Vẫn tính khí như thế, Mục Đạt Đóa? Nàng ấy không ngờ cũng đi theo?

Mục Đạt Đóa gượng cười nói: “Vị công tử người Hán này công phu thật không hề tầm thường! Cũng là một vị anh hùng, chẳng trách tính khí lại ngạo mạn như thế, tiểu nữ biết lỗi rồi.”

Trong thành Trường An chỉ sợ chưa có ai xuất thủ với Hoắc Khử Bệnh xong mà còn có thể đứng nói chuyện, Hoắc Khử Bệnh có kìm nén cơn phẫn nộ, rít qua kẽ răng: “Cút!”

Mấy tiếng hừ lạnh lùng, tiếng cao tiếng thấp đều bị một tiếng “Đi” của Y Trĩ Tà làm cho ngưng bật, chỉ nghe thấy tiếng bước chân gấp gáp bỏ đi, không lâu sau trên đường đã tĩnh mịch trở lại, sắc đêm vẫn thế, nhưng lưng tôi thì đã ướt đầm mồ hôi.

Hoắc Khử Bệnh nhẹ nhàng nói: “Chúng ta đi thôi.”

Tôi vẫn đứng yên, cả người mềm nhũn, suýt nữa thì ngã xuống, hấn nhanh chóng đỡ tôi dậy, tôi tựa đầu lên vai hấn, không giải thích hay nhúc nhích gì, chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi vừa nãy, mà tôi như thể vừa trải qua một trận chiến sinh tử, dốc hết sức lực đến nỗi cơ bắp rã rời.

Hấn vẫn đứng yên một chỗ, đến tận khi tôi ngẩng đầu lên buông tay rời khỏi lòng hấn thì hấn mới bật cười hỏi: “Lợi dụng xong liền vứt bỏ ngay à?”

Tôi gượng cười nói: “Cảm ơn?”

Hấn chăm chú ngắm nhìn một hồi với vẻ dò xét, rồi chống tay lên cằm, cười một cách xấu xa: “Giúp đỡ kiểu này ta rất sẵn sàng, được ôm mỹ nhân trong lòng đương nhiên là vui vẻ, nhưng mà lần sau không phải chỉ một tiếng cảm ơn là đủ để được ta đầu, cần phải có biểu hiện gì thiết thực hơn mới được.”

Tôi cúi đầu tìm mấy mũi kim sắt vừa nãy rơi xuống đất: “Ai cảm ơn người ôm ta? Ta chỉ cảm ơn người đã không hỏi ta bọn họ là ai?”

“Nếu nàng muốn kể cho ta, ta không cần hỏi nàng cũng sẽ nói. Nếu nàng muốn để quá khứ phủ bụi, nàng có thể vĩnh viễn không cần giải thích, ta chỉ biết duy nhất Kim Ngọc mà ta đã gặp thôi.” Hoắc Khử Bệnh cũng cúi người xuống giúp tôi tìm.

Trong lòng tôi chợt rung động, vội ngẩng mặt lên nhìn hấn, hấn vẫn đang cúi đầu chăm chú quan sát dưới đất: “Chỗ này có một mũi. Hấn đang định giơ tay ra nhặt lên, tôi lập tức nói: “Không được dùng tay.”

Tôi rút khăn tay, cẩn thận nhắc mũi kim sắt lên, sau khi xem xét kỹ, thậm xác định quả nhiên là Mục Đạt Đóa, có vẻ nàng ta sống rất tốt, mấy năm qua, tôi sớm đã không là tôi của năm đó, còn nàng ta vẫn y như vậy.

“Một trời không hợp nhau mà đã ra tay hại người, còn tằm cả thuốc độc.”
Hoắc Khứ Bệnh đành mặt lại nhìn chăm chăm vào mũi kim kia.

Tôi lắc đầu, nói với giọng yếu ớt: “Không phải độc, người đó thích nhất là gây rối, chỉ tằm một ít thuốc gây ngứa thôi, có điều nêu trúng phải, tuy không nguy đến tính mạng, nhưng cũng đủ khiến người ngứa ngứa ngứa đến hoảng loạn tâm thần.”

Ánh mắt Hoắc Khứ Bệnh có chút ngờ vực: “Đàn ông chẳng ai làm trò vô vị như thế, nữ nhân à? Chả trách giọng nói nghe hơi kỳ quái.”

Tôi gật gật đầu.

“Hoắc Khứ Bệnh tiễn tôi về đến Lạc Ngọc phường rồi từ biệt, tôi lưỡng lự nhìn hắn, song thực lòng khó nói nên lời. Hắn đợi một lúc, thấy tôi vẫn không lên tiếng thì nhẹ nhàng nói: “Nàng yên tâm đi! Tên kia khí độ bất phàm, đám tùy tùng cũng không phải hạng tầm thường, bọn họ khẳng định không phải thương nhân người Hồ bình thường, nhưng ta sẽ không sai người truy hỏi thân phận họ. Tôi cảm kích cúi người hành lễ, quay người định vào nhà, hắn gọi tôi lại, dịu dàng nói: “Nếu có chuyện gì nhớ đến tìm ta, trong thành Trường An nàng không cô độc một mình đâu.”

Trong đôi mắt đen thẫm của hắn tràn đầy sự ám áp, tôi nhìn hắn chăm chăm một hồi, tâm trạng hoảng loạn dường như cũng bình tĩnh lại rất nhiều, tôi ra sức gật đầu. Hắn toét miệng cười: “Ngủ một giấc thật ngon vào.” Tôi đưa mắt nhìn theo bóng hình xa dần của hắn, đến khi khuất hắn mới đóng cửa đi về phòng.

Đêm thật sâu và dài, tôi vẫn không ngủ được, ôm lấy chăn, chăm chú nhìn ánh nến, chỉ thấy sáp nến nóng chảy đang từ từ nhỏ giọt, tựa như từng giọt từng giọt thiêu đốt cõi lòng tôi.

Tại sao Y Trĩ Tà lại đến thành Trường An. Biết mình biết ta, trăm trận trăm thắng. Hay là có mục đích khác? Lẽ nào thế sự đều khó như ý người? Lúc tôi cứ tưởng đã hoàn toàn vứt bỏ được quá khứ, không ngờ chỉ vừa mở mắt ra trong khoảnh khắc ánh nến sắp tàn lụi thì lại nhìn thấy hắn. Cha, con đã hứa với cha tuyệt đối không đi tìm Y Trĩ Tà, sẽ cố gắng quên Hung Nô đi, cũng đã đến Hán triều rồi, nhưng tại sao hắn ta lại xuất hiện trên phố lớn thành Trường An?